

Danielin kirja - satakahdeksankymmentä】 【.meta

Rooman, makkabilaisten ja nykyajan profeettallinen leikkauspiste: tutkimus Danielin näyistä

Jeff Pippenger
2024-04-10

Uriah Smith kirjoitti: ”Rooma liittyi liiton kautta yhteyteen Jumalan kansan, juutalaisten, kanssa vuonna 162 eKr.” Useimmat nykyajan historioitsijat ajoittavat tämän vuoteen 161 eKr., ja Smith viittaa samaan kirjaan kahdesti vuoteen 161 eKr. Oletukseni on, että tämä viittaus vuoteen 162 eKr. on painovirhe.

”Jakeet 23 ja 24 tuovat meidät juutalaisten ja roomalaisten välisen liiton, vuonna 161 eKr., tälle puolelle, aikaan, jolloin Rooma oli saavuttanut yleismaailmallisen herruuden.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Jakeet yksitoista ja kaksitoista osoittavat Raphian taistelun voiton ja jälkiseuraukset; tämä taistelu käytiin vuonna 217 eKr. Seleukidien valtakunnan, jota johti Antiokhos III Suuri, ja Egyptin Ptolemaiosten valtakunnan välillä, jota johti kuningas Ptolemaios IV Filopator.

Paniumin taistelu, joka käytiin seitsemäntoista vuotta myöhemmin, vuonna 200 eKr., käytiin jälleen Seleukidien valtakunnan ja Ptolemaiosten valtakunnan välillä.

Makkabilaiskapina alkoi vuonna 167 eKr. ja oli juutalaisten kapina Seleukidien valtakuntaa vastaan tämän pyrkiessä tukahduttamaan juutalaiset uskonnolliset käytännöt ja pakottamaan kreikkalaisen kulttuurin heidän ylleen.

Jerusalemien toisen temppelin uudelleenvihkiminen, joka merkitsee Hanukan aikana vietettävää historiallista tapahtumaa, tapahtui vuonna 164 eKr., kolme vuotta ennen kahdennenkymmenennenkolmannen jakeen ”liittoa”. Tämä tapahtuma seurasi makkabealaisten menestyksestä sotaretkellä Seleukidien valtakunnan joukkoja vastaan; näitä johti pahamaineinen Antiokhos IV Epifanes, joka oli häväissyt temppelin ja kieltänyt juutalaiset uskonnolliset käytännöt. Antiokhos IV Epifanes kuoli pian Hanukan muistamaksi tulleen voiton jälkeen, ja tämä merkitsee Syyrian vallan alamäen alkua siitä hetkestä eteenpäin historiassa.

Vuonna 200 eKr. (joka oli myös Panionin taistelun aikaa) Rooma puuttui ensimmäistä kertaa Danielin kirjan yhdenkymmentä luvun profeettalliseen historiaan. Siinä on se symboli, joka vahvistaa näyn. Sen tarkoituksellinen vaikutus tuossa historiassa osoittaa Iisebelin työn, symbolin seurakunnasta, joka vetelee naruista kulissien takaa. Iisebel oli Samariassa, kun hänen miehensä Ahab katseli Elian surmaavan hänen profeettansa. Herodias ei ollut Herodeksen syntymäpäiväjuhlassa, jossa hänen tyttärensä Salome vietti Herodeksen. Yhdysvaltojen historiassa paavius, jota Tyyron portto edustaa, unohdetaan symbolisen seitsemänkymmenen vuoden loppuun saakka. Silloin hän alkaa laulaa petoksen laulujaan maan kuninkaille. Vuosi 200

eKr. on esikuva siitä hetkestä, jolloin hän alkaa viimeisinä päivinä avoimesti laulaa kuninkaille, juuri ennen pian tulevaa sunnuntailakia, johon viitataan jakeessa kuusitoista.

Ennen juutalaisten ”liittoa” vuosina 161 eKr.–158 eKr. makkabilaiset vihkivät temppelin uudelleen, mitä hanukka muistaa vuodesta 164 eKr. Kolme vuotta myöhemmin, yhä jatkuvassa taistelussa syyrialaisia vastaan, makkabilaisjuutalaiset kääntyivät Rooman puoleen saadakseen tukea. Tuolloin Rooman kanssa solmitusta ”liitosta” tulee profeetallinen koetinkivi Jumalan viimeisten päivien profetian tutkijoille.

Historia osoittaa, että vuosi 161 eKr. on se ajankohta, jolloin ”liitto” solmittiin, mutta pioneerit osoittavat tuoksi historialliseksi vuodeksi 158 eKr. Oliko Miller oikeassa, vai ovatko nykyajan historioitsijat oikeassa? Miller lisäsi kuusisataa kuusikymmentäkuusi vuotta (666) vuoteen 158 eKr. ja päätyi vuoteen 508, jolloin ”jokapäiväinen” otettiin pois. Etsikää kuinka tahansa, on äärimmäisen vaikeaa, ellei suorastaan mahdotonta, löytää historiallista tukea sille, että vuosi 158 eKr. olisi ollut juutalaisten ja roomalaisten välisen liiton ajankohta.

Kuudestaista jae on sunnuntailaki, mutta sitä ennen Rooma astuu historian näyttämölle vahvistaakseen näyn vuonna 200 eKr. Makkabealaiskapina alkoi Modeinissa vuonna 167 eKr., ja lopulta he vihkivät temppelin uudelleen vuonna 164 eKr. Sitten vuodesta 161 eKr. vuoteen 158 eKr. juutalaiset solmivat liiton Rooman vallan kanssa. Vuodet 161 eKr.–158 eKr. edustavat ajanjaksoa, joka vaadittiin ”liiton” vahvistamiseksi. Tämä ymmärrys yksilöi ”liiton” historioitsijoiden todistuksen mukaisesti sekä myös sen kartan mukaisesti, jota Herran käsi ohjasi ja jota ei tule muuttaa.

Historioitsijat kertovat meille, että muinaisten kansakuntien, kuten Juudan ja Rooman, välisiä sopimusneuvotteluja koskeva menettely toisella vuosisadalla eKr. vaihteli kulloistenkin olosuhteiden, diplomaattisten käytäntöjen ja osapuolten välisten voimasuhteiden mukaan. Tavallisesti menettely alkoi siten, että toinen osapuoli ilmaisi kiinnostuksensa tehdä toisen kanssa sopimuksen tai solmia liiton. Juudan ja Rooman tapauksessa Juuda otti yhteyttä Roomaan ehdottaakseen virallista liittoa.

Diplomaattisia kanavia olisi käytetty ehdotuksen välittämiseksi ja neuvottelujen käynnistämiseksi. Tähän olisi täytynyt sisältyä lähettiläiden tai sanansaattajien lähettäminen Roomaan tapaamaan sen johtajia tai edustajia. Kun neuvottelut olivat alkaneet, molemmat osapuolet keskustelisivat ehdotetun sopimuksen ehdoista. Tämä olisi voinut käsittää joukon tapaamisia, diplomaattisten viestien vaihtoa sekä mahdollisesti välikäsien tai sovittelijoiden osallistumisen keskustelujen edistämiseksi. Neuvottelujen aikana kumpikin osapuoli harkitsisi toisen esittämiä ehtoja ja saattaisi tehdä vastaehdotuksia tai pyrkiä muuttamaan tiettyjä ehtoja. Tämä prosessi olisi voinut edellyttää huolellista harkintaa, neuvonantajien kuulemista sekä ehdotetun sopimuksen mahdollisten hyötyjen ja haittojen arviointia.

Jos molemmat osapuolet pääsivät yhteisymmärrykseen liiton ehdoista, laadittiin virallinen asiakirja, jossa määriteltiin ne ehdot ja määräykset, joista kumpikin osapuoli oli sopinut. Tämän jälkeen liitto tuli ratifioida kummankin kansakunnan asianomaisten viranomaisten toimesta. Rooman tapauksessa tämä saattoi merkitä senaatin tai muiden hallintoelinten hyväksyntää. Samoin

Juudassa liitto edellytti todennäköisesti sen johdon tai hallintoneuvoston hyväksymistä. Kun liitto oli ratifioitu, se pantiin täytäntöön, ja molempien osapuolten odotettiin noudattavan sen ehtoja. Tähän saattoi sisältyä erilaisia yhteistyön muotoja, keskinäisiä puolustussopimuksia, kauppasuhteita tai muita liitossa määriteltyjä diplomaattisen kanssakäymisen muotoja.

Toisella vuosisadalla eKr. matkustaminen Juudeasta (joka sijaitsi itäisen Välimeren alueella) Roomaan (joka sijaitsi Keski-Italiassa) olisi ollut vaivalloinen ja aikaa vievä hanke, varsinkin kun otetaan huomioon antiikin kulkuneuvojen rajoitukset. Juudean ja Rooman välinen etäisyys on kuljetusta reitistä riippuen noin 1 500–2 000 kilometriä (930–1 240 mailia). Merimatka oli antiikin aikana usein nopeampi ja tehokkaampi kuin maamatka, mutta merikulku oli riippuvainen vallitsevista tuulista. Matka laivalla Juudean satamasta Italian satamaan (kuten Ostiaan, Rooman satamaan) saattoi kestää useita viikkoja riippuen esimerkiksi tuuliolosuhteista, merivirroista ja käytetyn aluksen tyypistä.

Maamatka Juudeasta Roomaan olisi ollut hitaampaa ja vaivalloisempaa. Matkustajien olisi täytynyt kulkea erilaisten maastojen halki, kuten vuorten, laaksojen ja jokien, sekä selviytyä esteistä, kuten rosvoista ja vihamielisistä alueista. On arvioitu, että matka jalan tai hevosvetoisilla vaunuilla olisi voinut kestää useita kuukausia. Matka-aikaan olisivat vaikuttaneet myös sellaiset tekijät kuin teiden kunto, majoituspaikkojen ja levähdyspaikkojen saatavuus sekä tarve levätä ja täydentää varastoja matkan varrella.

Kun makkabilaiset juutalaiset tavoittelivat liittoa Rooman kanssa, heidän olisi täytynyt lähettää lähettiläitä Roomaan. Kun Rooman viranomaiset olivat ottaneet nämä lähettiläät vastaan, olisi seurannut neuvottelujakso. Historiallisen teorian mukaan, sillä täsmällistä asiakirjallista todistetta ei ole saatavilla, sopimus olisi, kun se oli virallistettu, täytynyt viedä takaisin Juudeaan vahvistettavaksi, ja sen jälkeen se olisi todennäköisesti pitänyt palauttaa Roomaan juutalaisten hyväksynnän vahvistamiseksi. On miltei mahdotonta uskoa, että liiton muodostamisprosessi tuona ajanjaksona olisi voitu saattaa päätökseen yhdessä vuodessa, joten käsitys, että ”liitto” edustaa ajanjaksoa vuodesta 161 eKr. vuoteen 158 eKr., sopii yhteen muiden niiden profetian linjojen kanssa, jotka osoittavat siihen historiaan, joka johtaa jakeen kuusitoista sunnuntailakiin.

Eräs ”liitto”, jonka kaikki historioitsijat katsovat makkabilaisten juutalaisten käynnistäneen, alkoi Juudeassa vuonna 161 eKr. Tämän tarkoituksena oli, että juutalaiset halusivat tukea syyrialaisia vastaan, joiden kanssa he olivat kamppailleet siitä lähtien, kun heidän kapinansa alkoi vuonna 167 eKr. Kapina sai alkunsa juutalaisen papin Mattatiaan ja hänen viiden poikansa, erityisesti Juudas Makkabin, pyrkimyksistä vastustaa hellenisaatiopolitiikkaa, jota seleukidihallitsija Antiokhos IV Epifanes pani toimeen. Tähän politiikkaan sisältyi pyrkimyksiä tukahduttaa juutalaiset uskonnolliset käytännöt ja pakottaa omaksumaan kreikkalaiset tavat ja uskomukset.

Kapinan sysäyksenä oli välikohtaus Modeinin kylässä, jossa Mattatias kieltäytyi noudattamasta määräystä uhrata kreikkalaiselle jumaluudelle. ”Modein” johtuu heprean sanasta ”modi’a”, joka merkitsee ”julistaa” tai ”vastustaa”. Protestissaan Mattatias surmasi juutalaisen luopion, joka oli aikeissa toimittaa uhrin, ja hän poikineen pakeni vuorille, mikä käynnisti sissisodan Seleukidien joukkoja vastaan. Makkabilaiskapina kesti useita vuosia, joiden aikana makkabilaiset kävivät

lukuisia taisteluja Seleukideja ja heidän liittolaisiaan vastaan. Vaikka he olivat ylivoimaisesti alakynnessä sekä lukumäärältään että varustukseltaan, makkabilaiset saavuttivat useita merkittäviä voittoja.

Seleukidien valtakunta pyrki pakottamaan juutalaisille Kreikan uskonnon, ja kreikkalaiset edustavat viimeisten päivien globalisteja. Heidän uskontonsa ilmenee siinä woke-ismissa, jota parhaillaan pakotetaan Yhdysvaltoihin ja koko maailmaan pankkijärjestelmän, valtamedian, koulutuskeskusten sekä kansallisten erottelujen purkamisen kautta laittomien siirtolaisten pakotetun maahanmuuton avulla. Kun Antiokhos Epifanes pakotti juutalaisille Kreikan uskontoa, oli juutalaisia, jotka tekivät yhteistyötä hänen pyrkimystensä kanssa. Makkabilaiset edustavat yhtä luopiojuutalaisten ryhmää, joka vastusti Kreikan uskontoa, mutta oli myös toinen luopiojuutalaisten ryhmä, joka tuki Kreikan uskonnon pakkotäytäntöpanon työtä.

Kuudestaista jae on pian tuleva sunnuntailaki sekä lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan kolminkertainen liitto. Tuota historiaa edeltävät jakeet kolmesta viiteentoista, joissa jakeen neljäkymmentä kolme taistelua esiintyvät jakeesta kymmenen (1989), jakeista yksitoista ja kaksitoista (Ukrainan sota) sekä Paniumin taistelusta. Paniumin taistelu edustaa taistelua, jossa kaksisarvinen maanpeto voittaa globalistin uskonnolliset ja poliittiset filosofiat.

Tuossa taistelussa Yhdysvaltojen viimeisen presidentin on käsiteltävä Putinin voiton ja sitä seuranneen romahtamisen jälkiseurauksia, joihin viitataan jakeissa yksitoista ja kaksitoista. Hän muodostaa liiton Naton tai Yhdistyneiden kansakuntien kanssa ratkaistakseen Venäjän romahtamisesta aiheutuneen jälkiselvittelyn, ja tuon liiton historian kuluessa hän käy Yhdistyneiden kansakuntien kanssa Paniumin taistelun. Jakeen neljäkymmentä kolmas taistelu on oleva niin kuin jakeen neljäkymmentä ensimmäinen taistelu. Samoin kuin Neuvostoliitto romahti Yhdysvaltojen taloudellisen ja sotilaallisen voiman alla, Yhdistyneiden kansakuntien globalistit pakotetaan toistamaan ”perestroika”, joka oli Gorbatšovin Neuvostoliiton uudistamispyrkimysten keskeinen osa, vaikkakin ne lopulta myötävaikuttivat neuvostojärjestelmän purkautumiseen ja Neuvostoliiton lopulliseen hajoamiseen.

Kolmas taistelu havainnollistuu ensimmäisen taistelun kautta, ja taloudellisen sekä sotilaallisen painostuksen avulla Trump, jota Reagan edustaa, pakottaa Yhdistyneet Kansakunnat ”perestroikaan”, mikä merkitsee uudelleenjärjestelyä tai reformia. Tämä uudelleenjärjestely asettaa Yhdysvallat sen kymmenen kuninkaan järjestelmän johtoon, joka on Yhdistyneet Kansakunnat. Tässä taistelussa paavius tuo sitten itsensä historian näyttämölle väittäen olevansa sen järjestelmän puolustaja, jota Trump tuolloin on valloittamassa.

Samassa historiassa Trump joutuu kohtaamaan sisäisen sisällissodan, johon hänen on pakko puuttua, aivan kuten Abraham Lincolnin oli pakko puuttua. Sisällissota käydään Yhdysvaltojen sisällä kahden vastakkaisen luopioryhmittymän välillä. Toista luokkaa edustavat ne, jotka ovat omaksuneet woke-ismien uskonnon ja filosofian, molempien poliittisten puolueiden edistykelliset globalistit. Toinen luokka (MAGA-ismi) tunnustautuu aidoiksi protestanteiksi, vaikka se menetti tuon aseman vuonna 1844.

Presidentin ryhmittymää edustaa MAGA-ismi, ja se perustuu harhaanjohtavaan väitteeseen todellisen protestantismin ja perustuslain ylläpitämisestä. Woke-ismien väite on Äiti Maan uskonto, New Age sekä usko siihen, että perustuslakia sovelletaan yhteiskunnan normien kulloistenkin olosuhteiden mukaan eikä perustajaisien vanhentuneiden ajatusten mukaisesti.

Mattatias (Trump) lopettaa Yhdysvalloissa globalistis-edistyksellisten demokraattien yritykset, sellaisina kuin niitä edustaa kapina, joka alkoi Modeinissa vuonna 167 eKr. Sitten Trump toistaa vuoden 164 eKr. historian, jolloin makkabilaiset vihkivät temppelin uudelleen, kuten Hanukan vietto sitä muistoksi juhlistaa. Sen jälkeen ajanjaksolla, jota vuodet 161 eKr.–158 eKr. edustavat, Trump aloittaa lopullisen ponnistuksen paaviuden kuvan pystyttämiseksi; tämä kuva ilmaisee lainvastaisen suhteen uskonnollisen vallan ja poliittisen vallan välillä. Vuonna 158 eKr. liitto pannaan täytäntöön, kun jakeen kuusitoista pian tuleva sunnuntailaki saatetaan voimaan.

Daniel yksitoista osoittaa ensin, kuinka Rooma ottaa poliittisesti vallan, ja sitten Daniel toistaa ja laajentaa saman historian lausumalla, joka osoittaa, kuinka Rooma kohtelee Jumalan kansaa juuri samassa historiassa. Jakeista kuusitoista yhdeksäntoista asti havainnollistetaan ne kolme estettä, jotka pakanallisen Rooman oli voitettava saadakseen maailman hallintaansa. Jakeessa kuusitoista Syyria valloitettiin pakanallisen Rooman toimesta vuonna 65 eKr., ja sitten Pompeius valloitti Juudean vuonna 63 eKr. Jae kuusitoista osoittaa, milloin Rooman oli määrä seisoa ihanassa maassa, ja tehdessään niin se toimii saman luvun jakeen neljäkymmentäyksi sunnuntailain esikuvana.

On tärkeää huomata, että valloituksen historia tapahtui vuonna 63 eKr. [rinnakkainen vuodelle 1863], keskellä Jerusalemin sisällä käynnissä ollutta sisällissotaa. Uriah Smith totesi: ”Pompeiuksen palatessa sotarekeltään Pontoksen kuningasta Mithridatesta vastaan kaksi kruununtavoittelijaa, Hyrkanos ja Aristobulos, kamppailivat Juudean kruunusta.”

Nimet ”Hyrkanus” ja ”Aristobulus” ovat molemmat kreikkalaista alkuperää, ja niillä on historiallista merkitystä erityisesti juutalaisen historian yhteydessä hellenistisellä kaudella ja hasmonelaisdynastian aikana. ”Hyrkanus” johtuu kreikan sanasta ”Hyrkanos”, joka on todennäköisesti peräisin persian kielen sanasta ”hurkan”, joka merkitsee ”sutta”. Hyrkanus oli nimi, jota useat hasmonelaiset hallitsijat kantoivat. ”Aristobulus” merkitsee ”parasta neuvonantajaa” tai ”parasta neuvonpitäjää”. Aristobulus oli toinen nimi, jota useat hasmonelaiset hallitsijat kantoivat. Sekä ”Hyrkanus” että ”Aristobulus” ovat nimiä, jotka yhdistyvät merkittäviin henkilöihin juutalaisessa historiassa hasmonelaisella kaudella. He olivat hallitsijoita, joilla oli tärkeitä tehtäviä Hasmonelaisten valtakunnan hallinnossa ja laajentamisessa Juudeassa. Hasmonelaisten valtakunnan profeetalliset jälkeläiset ja edustajat Kristuksen aikana olivat fariseukset.

Kun Pompeius valloitti Jerusalemin, kaksi poliittista puoluetta johti molemmat alkuperänsä takaisin siihen kapinan aikaan, jota Modein vuonna 167 eKr. edusti. Kun Pompeius oli vedetty mukaan kapinaan, hän päätti vallata Jerusalemin, ja Aristobuloksen poliittinen puolue päätti tehdä hänelle vastarintaa, mutta Hyrkanoksen puolue päätti avata portit Pompeiukselle. Tämän jälkeen Pompeius ryhtyi hyökkäykseen Jerusalemiä vastaan, ja kolme kuukautta myöhemmin Jerusalem

oli lopullisesti Rooman alaisuudessa.

Yhdeksännessätoista jakeessa Egypti, kolmas ja viimeinen este, joutui Rooman vallan alle. Sitten kahdennessakymmenennessä jakeessa Kristuksen syntymä osoitetaan, kun Daniel alkaa esittää, kuinka Rooma tulisi tuossa historiassa kohtelevaan Jumalan kansaa. Jakeissa kaksikymmentäyksi ja kaksikymmentäkaksi Kristus ristiinnaulitaan. Kahdennessakolmannessa jakeessa liitto, joka alkoi vuosina 161 eKr. ja 158 eKr., yksilöidään välittömästi niiden jakeiden jälkeen, jotka kuvaavat ristiä, jossa luopiot juutalaiset julistivat, ettei heillä ollut ”kuningasta muuta kuin keisari”. Luopiojuutalaisten linja, jota makkabealaiset edustivat ja joka oli vastustanut kreikkalaisen uskonnollisen filosofian tunkeutumista ja siten muodostanut epäpyhän suhteen Rooman kanssa, seuraa sitä jaetta, joka yksilöi ristin historian, jossa heidän epäpyhän suhteensa hedelmä tuli täysin ilmeiseksi.

Šekina ei koskaan palannut siihen temppeliin, joka pystytettiin seitsemänkymmenen vankeusvuoden jälkeen. Viimeinen profeetallinen todistus, jonka Malakia julisti, annettiin noin viidennen vuosisadan eKr. puolivälissä. Satoihin vuosiin ennen kuin makkabilaiset nousivat maailmanlaajuisen kreikkalaisen vaikutuksen vastustajiksi ei ollut ollut mitään Jumalan näkyvää läsnäoloa eikä mitään profeetallista todistusta. Kapinansa alussa he toteuttivat juuri sen kapinan, jota sekä Ptolemaios että kuningas Ussia olivat yrittäneet, kun kumpikin kuningas pyrki täyttämään papin tehtävän ja toimittamaan uhrin temppelissä.

Joonatan Apphus (tunnetaan myös nimellä Joonatan Makkabeus) oli yksi Mattatiaan pojista; Mattatias käynnisti makkabilaiskapinan, ja Joonatanilla oli merkittävä osa juutalaisten kapinan johtamisessa Seleukidien valtakuntaa vastaan. Hänen veljensä Juudas Makkabeuksen kaaduttua taistelussa Joonatan otti johtoonsa makkabilaisjoukot. Sotilaallisen ja poliittisen johtajuutensa lisäksi Joonatan omaksui myös ylipapin tehtävän ja palveli juutalaisen kansan hengellisenä johtajana. Joonatanin kaksoisrooli sekä johtajana että ylipappina merkitsi huomattavaa kehitysvaihetta juutalaisten historiassa, sillä se keskitti sekä poliittisen että uskonnollisen vallan hasmonelaisen dynastian käsiin. Hänen johtajuutensa auttoi vahvistamaan juutalaisten itsehallintoa ja vakiinnuttamaan hasmonelaisten hallitusvallan Juudeassa.

Juuri se synti, jota Ptolemaios yritti tehdä Raphian voiton jälkeen, toteutettiin Makkabealaisten kapinan aivan alkuvaiheessa. Se oli sama synty, jota papit vastustivat kuningas Ussian aikana, mutta Makkabealaisten julkilausuttu Jumalan temppelipalveluksen puolustaminen oli harhaanjohtava ja kapinallinen ilmentymä kirkon ja valtion yhdistelmästä, ja sellaisena se on luopuneen protestantismin kapinan esikuva, kun tämä nyt kokoontuu Trumpin tueksi Bidenin globalistisen woke-ismin tunkeutumista vastaan.

Raamattu opettaa, että te tunnette heidät heidän hedelmistään, ja fariseukset Kristuksen aikana olivat Mattatiaasta alkaneen hasmonealaisen dynastian viimeiset jäänteet. Mattatias ja hänen aloittamansa kapina kantoivat farisealaisuuden hedelmiä, samoin kuin luopiot protestantit, jotka tukevat käsitetä ”Make America Great Again”. Amerikka oli suuri silloin, kun perustuslain ymmärrettiin pitävän kirkon ja valtion erillään toisistaan, mutta Hanukan juhlan muistamalla voitolla kuvatussa väärennetyssä ihmeessä sunnuntailainsäädäntöä ajava liike tulee astumaan

avoimesti esiin.

Jatkamme tätä tutkistelua seuraavassa artikkelissa.

”Tähän asti niitä, jotka ovat esittäneet kolmannen enkelin sanoman totuuksia, on usein pidetty pelkkinä hälytyksenlietsojina. Heidän ennustuksiaan siitä, että uskonnollinen suvaitsemattomuus saisi vallan Yhdysvalloissa, että kirkko ja valtio yhtyisivät vainoamaan niitä, jotka pitävät Jumalan käskyt, on julistettu perusteettomiksi ja mielettömiksi. On vakuuttuneesti väitetty, ettei tämä maa voisi koskaan tulla muuksi kuin mitä se on ollut — uskonnonvapauden puolustajaksi. Mutta kun kysymystä sunnuntain vieton pakollisesta toimeenpanosta laajalti kiihötetään, nähdään niin kauan epäillyn ja epäuskoisena torjutun tapahtuman olevan lähestymässä, ja kolmas sanoma tuottaa vaikutuksen, jota sillä ei aikaisemmin olisi voinut olla.

Jokaisena aikakautena Jumala on lähettänyt palvelijansa nuhtelevaan syntiä sekä maailmassa että seurakunnassa. Mutta ihmiset haluavat, että heille puhutaan miellyttäviä asioita, eikä puhdas, kaunistelematon totuus ole heille otollinen. Monet uskonpuhdistajat päättivät ryhtyessään työhönsä noudattaa suurta varovaisuutta hyökätessään kirkon ja kansakunnan syntejä vastaan. He toivoivat voivansa puhtaan kristillisen elämän esimerkillä johtaa kansan takaisin Raamatun oppien luo. Mutta Jumalan Henki tuli heidän ylleen niin kuin se tuli Eliaan ylle, liikuttaen häntä nuhtelevaan jumalattoman kuninkaan ja luopiokansan syntejä; he eivät voineet pidäytyä julistamasta Raamatun selviä lausumia — oppeja, joita he olivat vastahakoisesti esittäneet. Heidät pakotettiin innokkaasti julistamaan totuutta ja sitä vaaraa, joka uhkasi sieluja. Ne sanat, jotka Herra heille antoi, he lausuivat seurauksia pelkäämättä, ja kansa pakotettiin kuulemaan varoitus.

”Näin julistetaan kolmannen enkelin sanoma. Kun tulee aika, jolloin se on annettava suurimmalla voimalla, Herra toimii nöyrien välikappaleiden kautta johdattaen niiden ajatuksia, jotka pyhittävät itsensä Hänen palvelukseensa. Työntekijät päteväytyvät pikemminkin Hänen Henkensä voitelon kuin kirjallisten oppilaitosten antaman koulutuksen kautta. Uskon ja rukouksen miehet pakotetaan lähtemään pyhässä innossa julistaen ne sanat, jotka Jumala heille antaa. Babylonin synnit paljastetaan. Kirkon säädösten pakkotäytäntöönpanon kauhistuttavat seuraukset maallisen vallan avulla, spiritismin tunkeutuminen, paavillisen vallan salakavala mutta nopea edistymisen – kaikki tämä riisutaan naamioistaan. Näiden juhlallisten varoitusten kautta kansa herätetään. Tuhannet tuhansien jälkeen kuuntelevat, jotka eivät koskaan ole kuulleet tällaisia sanoja. Hämmästyneinä he kuulevat todistuksen, että Babylon on kirkko, langennut erheittensä ja syntiensä tähden, koska se on hylännyt taivaasta sille lähetetyn totuuden. Kun kansa menee entisten opettajiensa luo palavasti kysyen: Ovatko nämä asiat niin? palvelijat esittävät taruja, ennustavat miellyttäviä asioita rauhoittaakseen heidän pelkonsa ja vaientaakseen heränneen omantunnon. Mutta koska monet kieltäytyvät tyytymästä pelkkään ihmisten arvovaltaan ja vaativat selvää lausetta: ’Näin sanoo Herra’, kansansuosion tavoittelijat, muinaisten fariseusten tavoin, täynnä vihaa siitä, että heidän arvovaltansa asetetaan kyseenalaiseksi, leimaavat sanoman Saatanasta lähteneeksi ja yllyttävät syntiä rakastavat joukot herjaamaan ja vainoamaan niitä, jotka sitä julistavat.”

”Kun kiista leviää uusille aloille ja kansan mieli johdetaan Jumalan poljetun lain puoleen, Saatana käy liikkeelle. Sanomaan liittyvä voima vain villitsee ne, jotka sitä vastustavat. Papisto ponnistelee lähes yli-inhimillisin voimin sulkeakseen valon pois, ettei se loistaisi heidän laumalleen. Kaikin käytettävissään olevin keinoin he pyrkivät tukahduttamaan näiden elintärkeiden kysymysten käsittelyn. Kirkko turvautuu maallisen vallan voimakkaaseen käsivarteen, ja tässä työssä paavilaiset ja protestantit yhtyvät. Kun sunnuntain vieton pakkotäytäntöönpano käy yhä röyhkeämmäksi ja määrätietoisemmaksi, lakia käytetään käskynpitäjiä vastaan. Heitä uhataan sakoilla ja vankeudella, ja joillekuille tarjotaan vaikutusvaltaisia asemia sekä muita palkintoja ja etuja houkutuksiksi luopua uskostaan. Mutta heidän horjumaton vastauksensa on: ’Osoittakaa meille Jumalan sanasta meidän erehdyksemme’ — sama vetoomus, jonka Luther esitti samankaltaisissa olosuhteissa. Ne, jotka vedetään oikeuden eteen, puolustavat totuutta voimallisesti, ja jotkut heidän kuulijoistaan johdatetaan asettumaan sille kannalle, että he pitävät kaikki Jumalan käskyt. Näin valo tuodaan tuhansien eteen, jotka muutoin eivät tietäisi näistä totuuksista mitään.” Suuri taistelu, 605, 606.